Transilvania
Eu am venit din Dunărea de Jos
La poarta ta, Cetate Transilvană.
Cu jurământul gândului pios.
Să iau în grijă nobila ta rană.
S-aşez cu plecăciune plânsu-mi dor
Pe truda frunţii lui Mihai, cel care.
Prea înţeleptul nostru Domnitor.
Adeveri că mica ţară-i mare.
Să smulg arsura cercului de foc
Ce i s-a pus lui Doja drept coroană.
Să îl încoronez cu flori de soc.
Cum zice-o veche vorbă transilvană.
Să rup în două roata de tiran.
În locul ei s-aduc pâine cu sare.
Căci Horea şi Cloşca şi Crişan
Au fost trei spice din ogorul mare.
Să iau în mâini cavalul în amurg
Şi să doinesc o Doină de iertare
Şi – ca şi Iancu – lăcrămând pe-un murg.
Să port de grijă sfintelor hotare.
Eu din Moldova am venit pe jos
La poarta ta, Cetate Transilvană.
Cu jurământul gândului pios.
Să pun o floare pe-un mormânt, pe-o rană.
Eu am venit cu gândul luminat
Din prăfuite Cronici de Moldova.
Să pun o floare pe-un mormânt curat.
Să-ţi dăruiesc iubirile şi slova.
Pe vatra ta cu morţi de-a pururi vii.
Să scriu cu sânge: pretutindeni Pace!
Să port pe braţe pietrele târzii
De peste două mii de ani încoace.
Cornel Armeanu